

SCHADUWEN

LITERAIRE THRILLER

Yvonne Franssen

futuro
uitgevers

Leesfragment uit *Schaduw* van Yvonne Fransen

Ik weet niet waarom ik meteen een onbehaaglijk gevoel heb als mijn zoon ineens zijn hoofd om de deur van mijn werkkamer steekt en zegt dat hij nog even een boodschap moet doen. Ik stond net op het punt een cliënt te bellen om een bezichtiging in te plannen voor direct na de kerstdagen, maar ik leg de hoorn meteen weer neer.

Ik heb ook geen idee waarom ik impulsief besluit om hem te volgen, maar ik weet dat mijn unheimische voorgevoel terecht is als Marcel koers zet naar Montfort, en bij het begin van het dorp zonder enige aarzeling de zandweg naar het bos in rijdt, het pad naar de monumentale boerderij van Ellen Groenenboom. Hoe vaak heeft hij deze route de afgelopen weken al gereden? En waarom? Wat is hij van plan?

De afgelopen weken moeten moeilijk zijn geweest voor Marcel. Volkomen onverwacht geconfronteerd met een verleden waarvan hij het bestaan niet vermoedde, zag ik hem worstelen met zichzelf. Ineens bracht hij de weekenden thuis door, in plaats van op zijn studentenflat in Nijmegen. Tijdens die weekenden hadden we nauwelijks contact met elkaar. Marcel was vaak weg, en als hij thuis was, bracht hij al zijn tijd met een verbeterd gezicht achter de computer door. Soms voelde ik de aandrang om een arm om hem heen te slaan, maar dat gevoel was zo vreemd en nieuw voor me dat ik ervan schrok. Mijn zoon en ik zijn bepaald niet close.

Ik rij de zandweg voorbij en parkeer mijn auto aan de rand van de woonwijk. De straat is verlaten. Ik schiet de trui aan die ik thuis in mijn haast heb meegegrist. Het blijkt een sweatshirt van Marcel te zijn. Ik kijk om me heen om er zeker van te zijn dat niemand me ziet. Dan trek ik de ruime capuchon diep over mijn ogen, trek mijn jas aan over de trui, en loop haastig het bos in.

Als het smalle pad een bocht maakt, zie ik Marcel. Hij loopt zo'n tweehonderd meter voor me uit. Het verbaast me nauwelijks als ik zie dat hij in de richting van de oude hoeve loopt. Ik huiver. Ik weet zelf niet of het van de kou of van nervositeit is.

Bij de parkeerplaats aan het begin van de diverse wandelroutes door het gebied blijft Marcel staan. Vanuit de andere richting komen twee honden aanrennen. Dan zie ik haar. Ellen.

Ik heb haar na die ene dag, zo veel jaren geleden, nooit meer gezien. Ben haar niet eens toevallig tegengekomen bij de bakker of de slager, terwijl ze inmiddels alweer jaren in deze regio woont. Vanuit de verte ziet ze er hetzelfde uit als toen. Dezelfde meisjesachtige paardenstaart, dezelfde jeugdige uitstraling. Binnen in me roert zich iets. Ik vervloek mezelf en richt mijn aandacht op mijn zoon, die iets uit zijn zak haalt. Het lijkt wel een pistool. Onmogelijk. Waar zou die jongen een pistool vandaan moeten halen?

Marcel staat nonchalant tegen de zijkant van het informatiebord geleund. Handen weer in zijn zakken, een been opgetrokken, zijn voet steunend tegen de dikke ronde paal links van het bord. Hij is een knappe man geworden, schiet door me heen, en een onwaarschijnlijk moment voel ik me trots. Mijn zoon.

Dan realiseer ik me in welke bizarre situatie we ons bevinden. Zo kalm mogelijk loop ik naar hem toe. Als ik bijna bij hem ben, roep ik zacht zijn naam. 'Marcel.'

Hij kijkt om, nauwelijks verbaasd. Seconden gaan voorbij. Ik weet niet wat ik zeggen moet. Marcel heeft zijn handen nog steeds in zijn zakken, het is onmogelijk om te zien of hij wel of niet een pistool verborgen houdt.

'Wat doe je hier?' vraagt hij ten slotte.

Ik haal mijn schouders op. 'Ik ben achter je aan gereden. Ik weet zelf niet waarom.'

Marcel lacht, een onnatuurlijk en nerveus lachje. ‘Je kunt beter weggaan.’

‘Ik wil graag dat je met me meegaat.’

Weer dat lachje. Ik word er zenuwachtig van.

‘Kom,’ zeg ik, ‘laten we gaan.’

‘Ik ben nog niet klaar hier.’

Ellen komt dichterbij. Ik zie dat ze naar ons kijkt en dan bewust haar blik afwendt. Ze roept haar honden. Eentje blijft onverstoorbaar voor haar uit sjokken, de andere twee voegen zich bij haar.

‘Kom,’ probeer ik opnieuw, ‘laten we naar huis gaan en een borrel inschenken. Praten.’

Marcel lacht spottend, terwijl hij Ellen geen moment uit het oog verliest. ‘Praten? Is het daar niet een beetje laat voor? Had je dat niet vijftien jaar geleden moeten doen?’

Hij draait zich half om en kijkt me aan. Zijn blik is die van een waanzinnige. Koolzwarte ogen die dwars door me heen lijken te kijken. Het maakt me bang. Ik herken die blik. Ik weet hoe je je voelt als je zo kijkt. En ik weet waartoe je dan in staat bent. Het is dezelfde blik die mijn uitverkorenen zien, net voordat ik ze aan me onderwerp. Net voordat hun leven in een hel verandert.

‘Ga weg,’ fluistert mijn zoon. Hij haalt zijn rechterhand uit zijn zak. Ik had het goed gezien. Hij heeft een pistool. Ik blijf bewegingloos staan. Wat nu?

‘Marcel...’ Ik veracht mezelf om de smekende toon in mijn stem. Ik probeer mijn zoon bij zijn jas te grijpen.

‘Ga weg,’ schreeuwt hij opnieuw. ‘Ga weg!’ Dan gaat alles heel snel.